

До колкото е намъ извѣстно, нито една книга новобългарска не се е печатала до преди г. 1806. Истина, че отъ по-новитѣ списатели искатъ нѣкои да кажѣтъ за двѣ списания отъ XVII. столѣтие, издадени отъ римската пропаганда, да сѣ били писани на простобългарский езикъ, — едното — молитви българскаго епископа Филипа Станиславова отъ г. 1601, а другото — разсѣждение на св. Бонавентура отъ Францесканеца Богдана Бакшича, издадено въ г. 1638. Но нито една отъ тѣсѣ книги е българска. Станиславовъ *) е писалъ наистина за български четци, но езикътъ му е сърбски, съ кирилски слова и правописание, каквото сѣ употрѣбявали босненскитѣ католици по тѣхъ времена. Бакшичовитѣ „Bogoljubna razmišljanja od otajstva odkupljenja čovečanskoga od sv. Bonaventure“ (Римъ 1638. 16°. 226 стр.) печатани сѣ съ латински букви, а писани на хърватский езикъ; преводачътъ имъ, който е умрѣлъ въ г. 1685, оставилъ всичко четири набожни книжки, писани и тѣ сѣ на хърватский езикъ. **)

Въ напечатаниятъ каталогъ на библиотиката П. Ж. Шафарика ***) , която нинѣ се спазва въ чешкий музей, намѣрва се на стр. 69 между българскитѣ книги „Благонравіе или книжница ко украшению нравовъ. Прев. Д. Н. Дарбаръ. Виенна 1786. 8°.“, но и тази книга не е българска, ами сърбска †).

Първи новобългарски книги излѣзохъ двѣ на свѣтъ, и двѣтъ въ г. 1806: Кириакодроміонъ или поучения за презъ всичкитѣ недѣли и празници, събрани и преведени отъ Софрония, епископа Врачанскаго, и напечатани въ Римникъ; и Молитвенний кринъ, издаденъ въ Будимъ. Подирѣ послѣдовахъ книжки-тѣ на Хаджи Йоакима (1814—1819), Кирила Пейчиновича (1816), Петра Беровича (1824), Цвѣтка Пана-

*) Видж. за него „Пер. Спис. на Бъл. Кн. Друж.“ г. I. кн. 2. стр. 66. —

**) Видж. на Ивана Кукулевича хърватската библиография (въ Загребъ 1860) бр. 149. 224. 2182.

***) Catalogus librorum etc. quae olim ad bibliothecam P. J. Šafařík pertinebant. Vindobonae 1862. 8°. 116 стр. —

†) Видж. на Стояна Новаковича сърбската библиография (въ Българдъ 1869.) бр. 88.